

Можда се варам, али рекао бих да председник СПО није био оволико медијски присутан ни када је оно последњи пут био „неко и нешто“, тј. министар у првој Коштуничиној влади. А данас скоро да се не могу отворити новине, а да из њих не искочи неко из малобројног („но добро распоређеног“) чланства „покрета“ посвећеног, очигледно, „обнављању“ формалног подчињавања српске владе Лондону (до даљњег пресељеног у Вашингтон), а српске војске НАТО команди, као бисмо, током неког наредног бомбардовања Београда, могли да наступимо „координисано са савезницима“, а не као последња два пута, дезоријентисано, импровизовано и незахвално. Да ли је Вук Драшковић преко ноћи постао отац нације, а да нам нико није рекао? Да није, можда, добио „НИН“-ову награду за књижевност, или изабран за председника САНУ? Мора да постоји разлози због којих из дана у дан слушамо његове умотворине, понекад духовите, чешће несувисле, лицемерне и блутаве, мора да је нешто натерало најугледнији српски недељник да, од нешто више од седам милиона лојалних грађана Србије баш њега метне на насловну страну. То нешто сигурно није подршка коју Драшковић има код бирача – то нешто је по свој прилици блискост онога што Драшковић говори са саопштењима, коминикеима и хаберима које нам штампани телали и ТВ добошари ових дана „дају на знање“ од Порте у Бриселу, тј. од Информбироа у Вашингтону (како кад од кога).

И добро, шта нам саопштава најгласнији НАТО војвода и остарели босански герилац, просављени борац за демократију и људска права, пионир „слободног тржишта“ у БиХ и шампион „отворених граница“ у бившој СРЈ? Изгубивши следбенике спремне да у његово име оружјем ратују „за крст часни и слободу златну“, оседели Вук је крст заменио за НАТО звезду, а слободу је жртвовао за новостечени „осећај за реалност“, на коју нас тако често подсећа, у глас са „неколиким“ амбасадорима западних земаља, једном либералистичком партијом (чији „симпатизери“ преферирају за нијансу другачији облик „либерализације тржишта“ од Вукових) и малом војском НВО auxilia. Та „реалност“ се углавном своди на подсећање да је „Милошевић својом ратном политиком изгубио Крајину, Босну и Косово“ (у чему СПО ни на који начин није учествовао), уз понеко откровење, попут оног да је највећа препрека српском напретку и простом опстанку – српски Устав, који нам виси као камен око врата и без кога нам нема пута у ЕУ (нити у НАТО). Вицкасти Вук нас је подсетио пре пар недеља да је „Косово Србија колико је и Калигулин коњ био сенатор“, [\[1\]](#) а о минулом Видовдану, у ретком нападу генијалности, изјавио је да ће нас Србе сатрати бела куга ако се не определимо за НАТО, увевши у демографију потпуно нови појам „натОлитета“, рачунајући ваљда да је леним српским младићима потребна једна добра казнена експедиција у Авганистан како би им прорадила жеља за животом и потомством. [\[2\]](#) У

последњем интервјуу за „НИН“, упитан зашто његова странка подржава владу која толико греши у својој политици и безмало води Србију у пропаст, Драшковић је лаконски

одговорио да је „СПО вагон, а не локомотива владе“.

Свакако разумем позицију српских грађана и „патриотских снага“ (са и без наводника) који су до те мере резигнирани Драшковићевим повампирењем на политичкој сцени Србије, да сматрају да је његово појављивање најбоље игнорисати, не дајући му на тај начин допунски публицитет. Оштрицу своје критике они усмеравају на ДС и Тадића. С једне стране, то је и логично зато што је свакако њихова одговорност што се Драшковићев тетурави вагон уопште налази у владиној композицији. Али није баш најпаветније допустити да Вуков лик и дело добију незаслужену амнестију и легитимацију. Зар не би требало недвосмислено да објавимо која врста политичког деловања у Србији представља отворени безобразлук и ниподаштавање народа и државе? Зар не би требало да јасно ставимо на знање да смо одређене политике спремни да критикујемо и оспоравамо, док за неке уопште не би смело да буде места у земљи Србији, као што не би било у било којој уређеној и одговорној држави?

Ако је нечији императорски декрет у Србији некога довео на место које му не припада, онда је на врху листе председник СПО, чији лик и име красе насловну страницу „НИН“-а уместо да чаме у тмини политичког заборавља. Слободно можемо рећи да је Драшковићев евроатлантизам – патриотизам, таман толико колико је Калигулин коњ био сенатор. Уосталом, коњ полуделог римског императора побеђивао је на играма у римском Циркусу и клицало му је далеко више грађана Рима, него што СПО данас има бирача.

---

[1] <http://www.spo.org.rs/action.php?objekat=Vesti&akcija=Procitaj&id=2686>

[2] „Ако је патриотизам умножавање и снажење народа у демократској његовој држави онда су данас евроатлантске интеграције Србије једини српски патриотизам.“ Види <http://www.rts.rs/page/stories/ci/story/1/Србија/730594/Видовдан+слава+српског+идентите+та.html>